

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ.

Ἡ διακονία αὕτη ἐδόθη εἰς τὸ Βασιλεῖον ἱεράτευμα ἢ Βασιλικὸν ἱερα εἶον. — Τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ κριθθέντων ὅπως κηρύξωσι περὶ τῆς Καταλλαγῆς. — Διατι αἱ χαροποαὶ αὐταὶ ἀγγελίας δὲν ἐκτιμῶνται. — Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Διακονίας. — Διωγμοὶ καὶ δόξα — Τίνι τρόπῳ ἡ διακονία αὕτη εἶναι δοκιμασία τῆς πιστότητος — Μόνον οἱ πιστοὶ δύνανται νὰ ἔχωσι μέρος εἰς τὸ μέλλον ἔργον τῆς καταλλαγῆς.

«Οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθ' ὅσον καὶ Ἀαρῶν. Οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα». — Ἑβρ. ε'. 4, 5.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ τῆς Καταλλαγῆς μέτοχοί εἰσι πάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἢ Βασιλικὸν ἱερατεῖον, τοῦ ὁποῖου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς εἶναι ὁ μέγας Ἀρχιερεύς. Πάντες οἱ ἱερεῖς ἔχουσι μέρος εἰς τὰς «καλλιτέρας θυσίας, αἵτινες ἐξηκολούθησαν προσφερόμεναι καθ' ὅλον τὸν παρόντα αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ αἵτινες θέλουσι λήξει μετὰ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ (Ρωμ. ιβ'. 1) : πάντες δὲ ὅσοι εἶναι κοινωνοὶ οὕτω τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, θέλουσιν εἶσθαι ἐξίσου κοινωνοὶ καὶ τῆς μελλούσης αὐτοῦ δόξης, καὶ συνεργοὶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέγα καὶ ἔνδοξον ἔργον τῆς Διακονίας τῆς Καταλλαγῆς ἢ συνδιαλλαγῆς τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας.

«Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ὑπ' Αὐτὸν ἱερεῖς τούτους, οὔτοι «ἦσαν ἐν φύσεως τέκνα ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ», καὶ εἶχον ἀνάγκην νὰ συνδιαλλαγῶσι πρῶτον πρὸς τὸν Θεὸν πρὶν ἢ κληθῶσι παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν τοιαύτην ἱερωσύνην — διότι «οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ». Δὲν ἠξιώθημεν δὲ τοῦ προνομίου τούτου, τοῦ νὰ λογισθῶμεν ὡς συνθυσιάζοντες, συμμεσιτεύοντες, συνδια-

λάτιοντες, εἰμὴ ἀφοῦ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐλάβομεν τὴν καταλλαγὴν διὰ χειρὸς τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως.

Πᾶς δ' ὅστις λαμβάνει τὸ «πνεῦμα τῆς υἰοθεσίας» τὸ ὁποῖον καθιστᾷ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἱερέα, διεγείρεται πάραυτα ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὅπως ἀρχίσῃ τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς, ἕκαστος κατὰ τὰ ὁποῖα κέκτηται διάφορα προσόντα, ἰκανότητος καὶ εὐκαιρίας. Ἐκαστος δ' ἐξ αὐτῶν κατανοεῖ, ὡς ὁ Μέγας αὐτῶν Ἀρχιερεύς, τὰς ὁδηγίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὥστε νὰ λέγῃ, «Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμέ διότι ὁ Κύριος μὲ ἔχρισε διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πτωχοὺς [τοὺς ταπεινοὺς, οὐχὶ εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, εἰς τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς σκληροκαρδίους καὶ βλασφήμους], μὲ ἀπέστειλε νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, διὰ νὰ κηρύξω ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον τοῦ Κυρίου» — τὴν περίοδον, τοὔτέστιν, καθ' ἣν ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται ν' ἀποδεχθῇ μικρὸν τι ποιμνιον ὡς ζώσας θυσίας, διὰ τῆς ἀξιομισθίας τοῦ Λυτρωτοῦ.

Ὁ Απόστολος Παῦλος, ὡς εἰς τῶν τοιοῦτων ὑφ' — ἱερέων, ἠσθάνθη τὴν ἐνέργειαν τοῦ Πνεύματος διεγείρουσαν καὶ παροτρύνουσαν αὐτὸν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον τοῦ κηρύττειν εἰς πάντας μεθ' ὧν ἤρχετο εἰς ἐπαφήν, καὶ οἵτινες θὰ εἶχον «ᾧτα ἀκούειν», περὶ τοῦ ὑπὲρ «πάντων ἀντιλύτρου,» ὅπερ προσεφέρθη διὰ τῆς θυσίας τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν Λυτρωτοῦ, καὶ προτιρέπει πάντας νὰ καταλλαγῶσι, νὰ συνδιαλλαγῶσι πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἀρχίσωσι νὰ περιπατῶσιν ἀμέσως εἰς τὰς τρίβους τῆς δικαιοσύνης.

Ἐπιστήσατε δὲ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν λεγομένων τοῦ Αποστόλου, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα, εἰς.» Β'. Κορινθ. ε'. 17—20.

«Εἴ τις [εἶναι] ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, [αἱ ἀρχαῖαι ἁμαρτίαν, φιλοδοξίαι, ἐλπίδες, κλπ.]. Ἴδου γέγονε καινὰ τὰ δὲ [νέα ταῦτα] πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Χριστοῦ, καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν [ὑπηρεσίαν] τῆς καταλλαγῆς, ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν [διότι τὴν ποινὴν τούτων

ἐβάστασεν ὁ Χριστὸς] καὶ θέμενος [ὁ Θεὸς] ἐν ἡμῖν [τῷ Βασιλείῳ ἱερατεύματι] τὸν λόγον [τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν] τῆς καταλλαγῆς [τῆς συνδιαλλαγῆς]».

[Διότι λοιπὸν ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς καὶ ἔδωκεν ἡμῖν ὡς ἱερατεῖῳ, τὴν διακονίαν ἢ ὑπηρεσίαν ταύτην ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀγγελίαν ταύτην τῆς χάριτος ὅπως κηρύττωμεν αὐτήν], «Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν [τῆς ἐπισήμου ἡμῶν κεφαλῆς ἢ Ἀρχιερέως καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Πατρὸς] πρεσβεύομεν, ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν. Δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ καταλλάγητε τῷ Θεῷ».

Ἡ χαροποιὰ αὕτη ἀγγελία, τὴν ὁποίαν, ἐὰν αἱ ἄνθρωποι κατενόουν δρθῶς, ἤθελον ἀνταποκριθῆ εἰς αὐτήν προθύμως ἐν παντὶ τόπῳ καὶ ἐκ πάσης τάξεως, ἀπορρίπτεται ἤδη γενικῶς. Ὁ δὲ Προφήτης ὁμιλῶν περὶ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ ἱερατείου, κράζει, «Τίς ἐπίστευσεν εἰς τὸ κήρυγμα ἡμῶν; καὶ ὁ Βραχίων τοῦ Ἰεχωβά [ὁ Χριστὸς, ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν] εἰς τίνα ἀπεκαλύφθη»; ('Ἡσα. νγ'. 1. Ἰωάν. ιβ'. 38). Αὕτη δείκνυται ἤδη ἀποτελεσματικῆ εἰς σχετικῶς ἐλαχίστους μόνον — εἰς ὄσους Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καλεῖ ὅπως ἀποτελέσωσι μέρος τοῦ βασιλείου ἱερατεύματος διότι οὐδεὶς λαμβάνει τὴν τιμὴν αὐτὴν εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' ὅστις μόνον καλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λόγος δὲ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγγελίας ταύτης εἶναι καταφανής: διότι συνδιαλλαγή πρὸς τὸν Θεὸν σημαίνει ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἁμαρτίας: εἰρήνη πρὸς τὸν Θεὸν σημαίνει πόλεμον κατὰ τῶν ἐμφύτων ἀδυναμιῶν καὶ φαύλων ἐπιθυμιῶν τῆς πεπιτωκνίας ἡμῶν φύσεως, σημαίνει πλήρει **μεταβολὴν** καὶ **ἐπιστροφὴν** ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν δουλείαν τῆς δικαιοσύνης. Πολλοὶ, δὲ οἵτινες ἀπεχθάνονται τὴν ἁμαρτίαν (ὑπὸ τὰς χονδροειδεστείας καὶ εὐτελεῖς αὐτῆς μορφᾶς), καὶ οἵτινες ποθοῦσι τὴν πρὸς τὸν Θεὸν διαλλαγὴν, καὶ ἐνδιαφέρονται εἰς τὰς εὐλογίας τὰς ὁποίας Αὐτὸς ἐπιδαφιλεῖ μόνον ἐπὶ «τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ», ἀρχίζουσι τὴν εἰς τὴν δικαιοσύνην πορείαν των προσπαθοῦντες νὰ ἀναμορφώσωσιν αὐτοὶ ἑαυτούς, διὰ νὰ εὕρωσιν μετ' οὗ πολὺν διὰ πείρας ὅτι αἱ ἴδιαι αὐτῶν ἀδυναμίαι εἶναι λίαν

μεγάλοι δι' αὐτοὺς ὥστε νὰ τὰς κατανικήσωσι, καὶ ὅτι, πρὸς τούτοις, ὁ κόσμος σύμπας εἶναι τεταγμένος μὲ τὸ μέρος τῆς ἁμαρτίας. Οἱ μόνοι οἵτινες δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσιν ἐκ τῆς δουλείας ταύτης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγεννήθησαν πάντες, εἰσὶν ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἐπιδιώκοντες τὴν ἀπαλλαγὴν ἢ ἀπελευθέρωσίν των, δίδουσιν ἀκρόασιν εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου καὶ Διδασκάλου των λέγοντος: «Οὐδεὶς ἔρχεται εἰς τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ» — τοῦ ἐνὸς Μεσίτου — «τῆς Ὁδοῦ, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς». Ἐπὶ πλέον ὁ Ἀπόστολος γνωρίζει ἡμῖν ὅτι ὁ μέγας Ἐχθρὸς, «ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου τούτου, ἐτύφλωσε τὸν νοῦν» τῶν πλείστων διὰ ψευδοτήτων, ὥστε δὲν δύνανται νὰ κατανόησωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὸ πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει ἐν τῇ προσφορᾷ τῆς διὰ τοῦ Ἀντρωτοῦ παρεχομένης Καταλλαγῆς.

Ἐπὶ τὰς τοιαύτας λοιπὸν περιστάσεις, καθ' ἃς ἀφθονοῦσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας, εἶναι διόλου παράξενον ὅτι — διὰ νὰ εἶναι τις ἀληθῆς, πιστὸς πρέσβυς ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Χριστοῦ (ὡς μέλος τοῦ σώματος αὐτοῦ) τοῦτο συνεπάγεται ὅτι οἱ τοιοῦτοι ὑφ' — ἱερεῖς δέον νὰ βαδίζωσιν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἀρχιερέως — καὶ νὰ συμπάσχωσι μετ' αὐτοῦ χάριν τῆς δικαιοσύνης; Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ὅστις διεκήρυξεν εὐκρινέστατα τὸν «Λόγον τῆς καταλλαγῆς», περιεφρονήθη, ἀπερρίφθη καὶ ἐσταυρώθη παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἀνωμολόγουν ὅτι ἠγάπων καὶ ἠκολούθουν τὴν δικαιοσύνην. Οἱ Ἀπόστολοι δ' ἐπίσης ἐκακοποιήθησαν ὁμοίως ἔνεκα τῆς πιστότητός των, — διότι ἠρνήθησαν νὰ συμβιβάσωσι «τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς» πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου.

«Ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου»; «θὰ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν καθ' ἡμῶν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ». Μὴ θαυμάζετε ἐὰν ὁ κόσμος μισῇ ὑμᾶς: γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρότερον ἡμῶν ἐμίσησεν. Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι τοῦ μεγάλου διδασκάλου προωρίσθησαν νὰ ἀληθεύωσιν «ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων»: καὶ εἶναι καὶ σήμερον τόσον ἀληθεῖς ὡς ὑπῆρξαν πάντοτε. Ὅσοι δὲ θὰ ἐξασκήσωσι πιστῶς τὸ ἔργον τοῦ πρέσβεως καὶ δὲν θὰ συσταλῶσι νὰ διακη-

οὐξωσι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, ταχέως δὲ ἀχθῶσι νὰ γνωρισωσί τι περὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲ δύ-
νανται νὰ λέγωσιν ἐπ' ἀληθείας, «Οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδι-
ζόντων σε ἐπέπεσαν ἐπ' ἐμέ». — Ματθ. ε'. 10—12. ι'.
22, Ψαλμ. ξθ'. 9, Ρωμ. ιε'. 3.

Καὶ ἐνταῦθα βλέπομεν πάλιν τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τοῦ
θείου σχεδίου διότι, ἕκαστος ἱερεὺς κατανοεῖ τὴν ἀνάγκην
ὅπως προσφέρῃ ἑαυτὸν ζῶσαν θυσίαν, ἁγίαν καὶ εὐπρόσ-
δεκτον τῷ Θεῷ, καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὴν ἱερα-
τικὴν αὐτοῦ διακονίαν «τοῦ λόγου τῆς καταλλαγῆς, εἰς τὴν
ὁποίαν τὸ πνεῦμα τῆς χρίσεως αὐτοῦ διεγείρει καὶ παρακι-
νεῖ αὐτὸν». — Ρωμ. ιβ'. 1.

Τούτου ἔνεκα τὸ μέτρον τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῶν ὑπὲρ
Χριστοῦ παθημάτων, τὰ ὁποῖα ἕκαστος τῶν ἀφιερωμένων
πιστῶν ὑφίσταται, καθίστανται (ἐξ ἀπόψεως τοῦ Θεοῦ — διότι
ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται πάντοτε νὰ διακρίνη τοῦτο) τὸ
μέτρον τῆς πιστότητος ἐκάστου ὡς πρέσβεως. Πᾶς
ἱερεὺς δὲ ὅστις ἀποφεύγει τὸ νὰ τὰ πάθη χάριν τοῦ Χριστοῦ,
χάριν τῆς ἀληθείας, εἶναι φυσικῶς ἕαομενον, ὡς ἐκ τούτου
οὗτος ὑπῆρξεν οὐχὶ πιστὸς πρέσβυς καὶ διάκονος τῆς νέας
διαθήκης. Εἰς μόνους δὲ τοὺς ἤδη πιστοὺς στρατιώτας τοῦ
σταυροῦ θέλει χορηγηθῆ τὸ ἀνεκτίμητον προνόμιον τοῦ νὰ
γείνωσι συμμέτοχοι μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως εἰς τὸ ἔνδο-
ξον ἔργον τῆς καταλλαγῆς, ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκοὺς ὄρους καὶ συν-
θήκας τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἐὰν συμπάσχωμεν μετ' αὐτοῦ
θέλομεν καὶ συμβασιλεύσει μετ' αὐτοῦ. Ἐὰν ἀρνώμεθα αὐ-
τὸν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης [τότε] θέλει ἀρνηθῆ ἡμᾶς. — Ρωμ.
η'. 17, Β'. Τιμοθ. β'. 12, 13. Τῆτος α'. 16.

«Κράτει ὃ ἔχεις ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανον σου». —
'Αποκλ. γ'. 11.

«Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον
τῆς ζωῆς». — 'Αποκλ. β'. 10.

